

marina almășan

(U ZÂMBETUL PE... MUZE!

Prefețe de Alex. Ștefănescu, Adrian Artene,
Lucian Avramescu și Octavian Ursulescu

CORINT
BOOKS

5

DRUMUL DE LA „PISOIAS” LA „JIGODIE ORDINARĂ”

E bine că stai bine cu memoria. Dar e și duros. Pentru că îți amintești cum era la început. Și, de regulă, la începuturi totul e frumos, mai ales atunci când e vorba de iubire. Fluturi în stomac, plimbări sub clar de lună, jurăminte, inele, bla-bla-bla-uri și tot tacâmul. Nu ți-e străin ceea ce spun eu aici, nu-i așa?

Ei, iar dacă vorbim de memorie, înseamnă că-ți amintești cu claritate și felul în care te răsfața. Ții minte cum te topeai toată când te numea prințesa lui, când erai, rând pe rând, pisicuță, puișor, iepuraș, păsărică și așa mai departe, până epuiza toată grădina zoologică așezată în diminutive? Orice rugămintă ți-o adresa era musai însoțită de o vorbă frumoasă, de un alint mobilizator, care-ți așeza aripi, propulsându-te spre cerul numărul 9 și chiar mai sus. Tiii! Pe ce băiat minunat ai pus mâna! – gândeai în răstimpuri, între două mângâieri și-un sărut teatral. Raiul pe pământ

se mutase fix în apartamentul vostru de bloc, nimeni și nimic nu păreau să amenințe această perfectă împreunare de suflete... Dar „*le temps fait passer l'amour*”. Timpul, adicătelea, face dragostea să se ducă pe apa Sâmbetei și degeaba plonjezi în valuri după ea: odată dusă, dusă e pe veci... Formulele de alint se topecesc, pentru început, într-o adâncă tăcere. Treci prin față-i – nu te mai vede. Îl atingi drăgăstos – nu te mai simte. Îi fluturi prin față o lenjerie sexy, o budincă home-made sau un prunc care-i seamănă leit – nu par nici astea a-l mișca. E preocupat cu meciul, ziarul sau mobilul, nu are timp de tine. „Heeeei, sunt eu, pisicuța, puișorul, iepurașul, păsărica și toate celelalte dobitoace anterioare!” – îți vine să urli, atenționându-l că tu tot aia ești, fraiera aceea iubitoare și dornică de alint, gata să stea preș sub pașii lui... Dar el, nu și nu, se încăpățânează să nu te mai vadă, să te ignore în chip mârșav, de parcă nu a fost el acela care te îmbrăca în vorbe frumoase, de dimineața până seara!

Însă zi mersi, draga mea, pentru că... încă n-ai văzut tot! Încă e bine, tăcerea e civilizată, nebăgarea în seamă nu produce vânătăi. Faza următoare nu întârzie prea mult; lumea se află într-o permanentă evoluție, totul se mișcă și nu întotdeauna în direcția cea bună. Se mișcă și el, iată, alesul inimii tale. Nu, nu din fotoliul în care pare că a prins rădăcini. „Evoluează.” Începe să te observe și să nu te mai suporte. Îl deranjează felul în care te miști prin casă, ceea ce spui, cum te îmbraci. Ochelarii care înainte îți dădeau un

aer înțelept acum te transformă în „chioară”. Micile rotunjimi altădată apetisante te fac acum „obeză”, ochii tăi frumoși și căprui devin, iată, „ce belești la mine ochii ăia de vită?”. Nu mai ești tu, ești „Fă!”, nu te mai cheamă nimeni să i te cuibărești în brațe, ci ți se spune „mișcă dreacu’ de aici, nu vezi că n-am chef de tine?”. Gata, s-a terminat cu „scumpici”, „iubițel”, „pui”, „pisi” „iubi” și altele asemenea lor, ai fost avansată la rangul de toantă, proastă, idioată, cu precizarea periodică „așa te-a făcut mă-ta!”, căci și mama ta va intra la pachet în caruselul jignirilor conjugale...

Și stai atunci și te întrebi: ce s-a întâmplat de fapt, unde s-a produs declicul, cu ce i-ai greșit și unde a dispărut cel ce odinioară te idolatriza, gata să-ți pună, drept covoraș în fața patului, luna de pe cer...

Distanța dintre „pisoiaș” și „proasta dracului” este mai mare sau mai mică. Ea nu se măsoară nici în mile, nici în kilometri, nici în noduri (poate doar în cele din gât); este un drum pavat cu mojie și proastă creștere, cu bătărie și nesimțire, un drum ale cărui borne kilometrice sunt lacrimile tale, iar de pe margini, semnele de circulație îți indică o singură variantă: să cobori cât mai repede din acest vehicul al nemerniciei. Și să nu privești înapoi.

DE CE NU TE-AI OPUS?

ESTE
SARCINĂ DE
PARTID!

C. PĂTRĂȘCAN

6

TE ROG SĂ NU MĂ NAȘTI! (SCRISOAREA UNUI EMBRION)

Dacă vrei să mă aduci pe lume doar ca să intri în rândul ei, să n-o faci! Dacă nu vrei decât să fii la fel ca prietenele tale, „la casa ta, cu bărbat și cu copil”, dacă vrei doar să-ți faci poze pentru Facebook, în care să le arăți tuturor cum mă alăptezi, cum împingi căruțul sofisticat prin parc, cum îmi faci baie sau îmi tai moțul, nu te osteni să mă naști! Dacă ai de gând să mă aduci printre voi doar pentru că ți-au spus ție unii și alții că e timpul să faci și tu copii, și mă faci, așa, într-o doară, printre altele, doar ca să le închizi gura, lasă-mă așa, nenăscut, mi-e mai bine așa. Dacă mă aduci în brațele tale doar pentru a-ți asigura locul de veci în cele ale soțului tău, dacă mă vrei doar pentru a fi sigură că, după divorț, vei primi o pensie alimentară consistentă, atunci nu mă osândi la venirea pe lume. Dacă ai de gând să mă naști, iar apoi să te reîntorci la viața de dinainte, transferându-mă urgent în brațele unor bunici împovărați și așa de grijile

lor sau în brațele unor bone cărora le voi fi cumplit de indiferent, atunci nu mă condamna la ne iubire. Dacă ai de gând să petreci cu mine tot atâta timp cât petrece Toma Necredinciosul în biserică, dacă te vei mulțumi să-mi cumperi hăinuțe de milioane de lei, cărucioare, premergătoare, mese de înfășat, triciclete ș.a.m.d. – toate de ultimă generație – doar ca să te lauzi cu ele în cercul tău de prietene, cumpără-le doar pe ele, iar pe mine lasă-mă în lumea mea, nu mă aduce într-a ta!

Dacă principalele tale frământări, după ce mă vei naște, vor fi cum să-ți recapeți silueta dinainte și cum naiba să scapi de alăptat, ca să-ți redobândești libertatea de mișcare, atunci la ce bun să mă aduci lângă tine? Dacă te vor enerva scaunele mele dese, bezmeticele colici, orăcăielile în miez de noapte, mersul meu de-a bușilea, primii pași haotici, torturându-ți durerea ta de șale, apoi vânățiile și genunchii mei juliți, întrebările sâcâitoare prin care voi încerca să-mi explic Lumea – nu te înhăma degeaba la jugul meu; lasă-mă așa, nenăscut, prezent doar în planurile tale, țesute cu prietenile la o cafea. Nu-mi deschide poarta spre lumea ta decât dacă sufletul tău e pregătit să mă primească în el, pentru totdeauna; dacă ești gata să-ți împarți cu mine viața, să nu-ți mai gândești nicio mișcare fără să ții cont de mine; dacă vei fi oricând pregătită să-ți rupi de la gură ultima bucățică spre a mi-o da mie, laolaltă cu somnul tău cel mai adânc, cu liniștea ta, cu vacanțele tihnite; dacă ești gata să schimbi paharul

de Martini cu biberonul, ședințele de solar cu cele de alăptat, hiturile dansate prin cluburi cu glasul meu sonor în miez de noapte; dacă accepți să devin EU centrul universului tău și-n jurul meu să-ți rotești toate planurile de viitor, îndreptându-le către mine, către binele meu, către somnul meu liniștit; dacă voi deveni o parte din tine și nu doar timp de nouă luni, ci până va închide ochii primul dintre noi. Numai atunci te rog să mă aduci pe lume, numai atunci să-ți dorești să te strige cineva „mama”.

TU CINE MAI EȘTI?

ȘFÂNTUL VALENTIN!...

- PATRĂȘAN

7

AGRESIUNEA SFÂNTULUI VALENTIN

Nu-i de ajuns că mâncăm usturoi din Bangladesh, cartofi din Egipt și franzelă de la *boulangerie*-ile franțuzești, că băieții veseli de la GLOVO distribuie în draci pizza italienească și mâncare libaneză, că virușii ne vin din China, iar vaccinurile de peste Ocean și că azi, de Sfântul Valentin, iubitele vor primi lalele din Olanda și bomboane „Mon Chéri”. Dincolo de aceste nuanțe culinare ale existenței noastre globalizate, până și strămoșeasca noastră limbă continuă să se afle sub asediul mișelesc al cuvintelor venite de aiurea și care, culmea, le detronează cu nonșalanță pe ale noastre cu fix același înțeles. Neologismele s-au infiltrat în viața noastră de zi cu zi. Ni s-au tolnănit confortabil prin circumvoluțiunile mansardelor, iar limba le plimbă natural de colo-colo, cu atâta seninătate, încât aproape că par descinse din lumea străvechilor daci.

Nu mai avem ședințe, ci „meetinguri”, pantofii nu ni-i mai cumpărăm de la magazin, ci de la „butik” (sau „boutique”, ca să fim riguroși), calculatorul e demult „computer”, marile întruniri respiră sub denumirea de „summit”, amintirile noastre sunt „suveniruri”, ni se face inima cât un purice când talk-show-urile de la televizor sunt întrerupte de „Breaking news”-uri, iar presa, în general, și-a câștigat dreptul de a fi „mass-media”. Studenții sunt cei mai fericiți: participă la „internshipuri” și visează la „joburi” cât mai bine plătite, pe care le e rușine să le mai numească „serviciu”. Studiul pieței se făcea demult și pe la noi, doar că acum îi zice „marketing”, loc în parcare nu găsești nici dacă pe indicator scrie „Parking”, agenții de bursă par mai șmecheri dacă-și spun „brokeri”, chiar și vedetele opace au devenit „staruri”. Șefii ne sunt la fel de idioți, doar că acum se numesc „manageri”. Sau CEO.

Împrumutăm haotic de la oricine, orice, doar pentru că „e în trend”, că „așa se poartă”, în fine, pentru că „vrem o țară ca afară”. Doar că unele din „împrumuturile” noastre se lipesc precum musca de lapte de realitățile mioritice. Mașinile bengoase cu care am înlocuit desuetele Loganuri înaintează cu greu pe drumurile preistorice ale patriei, paradele gay-ilor își fac loc anevoios în tradiționalismul românesc, iar unele „formate de import” de pe la televiziuni își confundă ratingurile colosale într-o mare de ridicol.

Visăm, de generații, s-o tulim peste granițe, unde evităm a declara de unde ne tragem, iar dacă soarta

nu ne surâde sau curajul nu ne ajunge, rămânem să oftăm aici, pe meleagurile natale, nescăpând niciun prilej de a-i invidia pe cei cărora figura cu „plecatul” le-a reușit. Țara s-a golit de medici, de asistente, de IT-iști, de constructori, de meșterii pricepuți la toate, iar cei rămași „pe loc” își ascund neputința sub haina unui patriotism formal, manifestat nici el prea des: de Ziua Națională și încă la vreo trei-patru ocazii mai mărunțele. Atunci iile sar din cuferele bunicilor, declarațiile patriotarde invadează discursurile politicienilor, românii se prind în hore, devorează ciolanele îngropate în ancestrala fasole și așteaptă cu nerăbdare să vină seara, ca să se reîntoarcă la filmele de pe Netflix, vizionate în compania unei pizza incredibil de „tasty”!

Ghiveciul dintre română și împrumuturile barbare din alte limbi (engleza fiind cap de afiș) dovedește haosul din mintea noastră și slăbiciunea cu care ne lăsăm manipulați, chiar și lingvistic. Cu chiu, cu vai, sărmana limbă română își face loc prin marea de musafiri nepoftiți, iar cei care cutează să semnaleze fenomenul sunt priviți ca niște relicve ale Trecutului, ca niște frâne ale progresului și primesc, în consecință, commenturi veninoase în subsolul încercărilor lor literare de a-și apăra limba. Ceea ce, probabil, voi păți și eu.

Așa că... *see you later!*

Și unde mai pui că astăzi mai este și... Sfântul Valentin!